

22. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 27. oktober 2024, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 18,1-14

Salmer: 49; 683; 593; 674; 403, v.4; 731

Gud – giv os mod til miste vores styrke. Amen.

Det lille barn er Jesu ideal. Hvorfor? Hør skrålet i børnehaven: *Jeg vil ha! De må ikke ta mit! Og: Det var ikke mig!* lyder det, så snart vi lærer at gå og kan rende fra vores ansvar. Vi lærer tidligt at spidse albuerne og bruger dem livet igennem til at få ret, magt og opmærksomhed. Vi bliver ulykkelige af det. Ensomme. Vi farer vild. Men vi går ikke fortabt: For Gud leder, til Han finder os! Vores skytsengle i himlen følger al vores færd og holder Gud orienteret. Han glemmer os aldrig. Kan det gøre os *ydmøge* at vide det? Det *burde* gøre os *ydmøge* at se, hvordan det onde i verden kommer fra mennesker selv og rettes bevidst mod medmennesker. Men al verdens ondskab gør os ligesom bare endnu mere døve og blinde, så vi farer endnu mere vild. Kan det gøre os *ydmøge* at vide, at Guds engle ser det hele som det er? Og at Gud aldrig opgiver os - ikke glemmer os, selv om vi

22. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

glemmer Ham - kan det gøre os ydmyge? Hvorfor vil vi så gerne fremstå som stærke? Stærkere end de andre? Det er fordi vi er bange. Bange for at blive overset, glemt og i værste fald dø af det. Derfor råber vi så højt lige fra vuggestuen til præsidentkontoret! Gud ved, at vi ikke behøver at frygte – for vi tilhører jo Ham: Han og vores skytsengle passer på os, og end ikke døden kan udslette os; Gud tager os jo til sig! Men vi tror det ikke: Vi tror, at alt afhænger af at vi kæmper for os selv – og bekæmper andre. Sådan gør vi verden til et Helvede – hvor fællesskaber brydes ned og sjæle brænder op i angst. Så Jesus fremhæver det lille barn, for det formår ikke at skade nogen! Han, Guds søn blev selv født som et menneskebarn, og hans mor svøbte ham og lagde ham i en krybbe. Der ser vi Gud som et lille udsat menneske, én der ikke var plads til i herberget – og som endte som han begyndte, som udsat, udsat for hån og spot og tortur, udstillet på korset i sin nøgenhed og afmagt: For Gud er den der ikke sårer eller skader nogen; Han blev selv såret, såret til døde! For netop en sårbar og såret Gud kan hjælpe sårbare og sårede mennesker! Og vi har brug for hjælp – men vil vi have den? Et lille barn

22. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

lærer hurtigt styrken i at sige *nej* og *vil selv, kan selv*. Og vi ønsker, at vores børn bliver store og selvstændige: *Hvor er du sej!* roser vi dem, når de trodsigt tilkæmper sig råderum og folder sig selv ud! Jesus opfordrer til det stik modsatte: At fylde mindst muligt og ikke at se sig selv som verdens centrum. At ydmyge sig. Meningen med os er ikke at vi skal vinde over andre – men at vi skal hjælpe andre. Og for at kunne det, må man overvinde sig selv og sit ego. Mon ikke det er det Jesus mener med at rive sit øje ud: At give slip på sit misundelige blik på andre? Mon ikke det er det, Jesus mener med at hugge sin hånd af: At give slip på sin griskhed? Mon ikke det er det, Jesus mener med at hugge sin fod af: At holde op med at rende fra sit ansvar? Med alle dem, vi har spændt ben for, så de faldt, fortjente vi noget slemt. Men Gud giver os ikke, som vi har fortjent; Han giver os det vi trænger til: Hvile, lindring for vores sårede og bange sjæle. Hvile som barnet i vuggen ...

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.